

ΕΚΛΟΓΕΣ 2007

**ΟΜΙΛΙΑ
ΤΟΥ
ΚΩΣΤΑ ΣΗΜΙΤΗ**

ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ

Παρασκευή, 7 Σεπτεμβρίου 2007

Κυρίες και κύριοι,
Φίλες και φίλοι,

Στην αρχή αυτής της ομιλίας θέλω να αναφερθώ στην στεναχώρια και τη λύπη που μας κατέχει μέρες τώρα για όσους έχασαν τη ζωή τους στις πυρκαϊές, για τις καταστροφές, για την ερήμωση που απειλεί μια από τις πιο ωραίες περιοχές της χώρας. Η συμπαράσταση μας θα είναι συνεχής. Η πολιτική μας προσπάθεια έχει στόχο την εξασφάλιση συνθηκών που θα επιτρέψουν αποκατάσταση των ζημιών και την ανασυγκρότηση της περιοχής.

Οι εκλογές στις 16 Σεπτεμβρίου πραγματοποιούνται σε συνθήκες που ανέδειξαν με ιδιαίτερο έντονο τρόπο προβλήματα που οφείλουμε να αντιμετωπίσουμε. Η πρωτοφανής καταστροφή από τις πυρκαϊές επεσήμανε την κραυγαλέα ανεπάρκεια του κρατικού μηχανισμού, ενός κρατικού μηχανισμού που όμως είχαμε γνωρίσει από το 2000 και μετά ως ιδιαίτερα αποτελεσματικό στην καταπολέμηση των πυρκαϊών στα δάση. Έγινε ανεπαρκής λόγω των κομματικών παρεμβάσεων στην πυροσβεστική. Τα δομημένα ομόλογα έδειξαν επίσης τους τελευταίους μήνες, ότι κυβερνητικά στελέχη και υπηρεσιακοί παράγοντες είναι σε θέση να εξυφάνουν ένα σχέδιο ιδιωτικού πλουτισμού σε βάρος του κοινωνικού συνόλου. Και αυτό άλλοτε δεν είχε συμβεί.

Η οπισθοδρόμηση της Ελλάδας είναι ανησυχητική και εμφανής σε όλα τα επίπεδα. Η Ελλάδα μέσα στα τελευταία τέσσερα χρόνια έχασε τη δυναμική και τη θέληση να αλλάξει, να δημιουργεί και να προχωρά με αυτοπεποίθηση στο αύριο της Ενωμένης Ευρώπης.

Σήμερα:

- Η οκταετία που οδήγησε την Ελλάδα στον σκληρό πυρήνα της Ένωσης.
- Η περίοδος του εκσυγχρονισμού της οικονομίας και της δημιουργίας μεγάλων έργων, που άλλαξαν το πρόσωπο της χώρας, όπως η Αττική Οδός και η Γέφυρα Ρίου-Αντιρρίου.
- Τα χρόνια των αλλαγών στους θεσμούς και το κοινωνικό κράτος, η πρόοδος στην υγεία, την παιδεία και την κοινωνική ασφάλιση με την στήριξη των χαμηλοσυνταξιούχων.

Σήμερα όλα αυτά είναι δυστυχώς μακρινή ανάμνηση. Η πραγματικότητα γύρω μας είναι ζοφερή. Αλλά όσα πετύχαμε αποτελούν μια ισχυρή υπενθύμιση: ότι η Ελλάδα μπορεί ξανά να βρει το θάρρος, την ικανότητα και τον βηματισμό της στον σύγχρονο κόσμο. Ότι μπορούμε να πετυχαίνουμε το μέγιστο αντί να αρεσκόμαστε στο ελάχιστο και να το παρουσιάζουμε ως δήθεν «επιτυχία». Η Ελλάδα και ο ελληνικός λαός μπορεί και πρέπει να σταματήσει να είναι όμηρος της εικόνας, του κούφιου λόγου, της ανικανότητας και της πολιτικής ακινησίας, φαινόμενα που κυριάρχησαν από το 2004 και μετά.

Κλείνουν τρεισήμισι χρόνια διακυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας. Η νέα κυβέρνηση ακολούθησε τα χρόνια αυτά δύο κεντρικές και πάγιες επιδιώξεις της συντηρητικής παράταξης. Επεδίωξε την εδραίωση ενός αυταρχικού συντηρητικού κράτους και την ενίσχυση των συντηρητικών δυνάμεων της κοινωνίας. Δεν έδειξε νέες κατευθύνσεις, δεν διαμόρφωσε ένα σχέδιο για τη χώρα, δεν δημιούργησε δυναμική και εμπιστοσύνη σε στόχους, που θα μπορούσαν να αλλάξουν την Ελλάδα. Η πολιτική της ήταν μια ευκαιριακή αντιμετώπιση θεμάτων με βραχυπρόθεσμες επιδιώξεις ώστε να εξυπηρετηθούν τα οικονομικά συμφέροντα τα οποία εκφράζει, η κομματική της πελατεία και να ενισχυθεί η κομματική της εξουσία. Το πρότυπό της μια κοινωνία αγοράς. Επιδίωξή της είναι να περιορίσει κοινωνικές και δημοκρατικές ευαισθησίες που παρεμποδίζουν τη λειτουργία της αγοράς ενισχύοντας όμως ταυτόχρονα ασφαλιστικές δικλείδες συντηρητικής επικυριαρχίας. Η υστέρηση της χώρας απέναντι στις προηγμένες χώρες της Ένωσης επιτάθηκε. Παράλληλα η ικανότητα μας ως κοινωνία να αντιμετωπίζουμε προβλήματα της σύγχρονης εποχής περιορίστηκε. Ήταν χρόνια στασιμότητας και οπισθοδρόμησης.

Στην εξωτερική πολιτική προτίμηση της Νέας Δημοκρατίας ήταν μια «ευρωατλαντική» στάση, η αποστασιοποίηση της χώρας από τις ενοποιητικές προσπάθειες στην Ένωση και από την επιδίωξη δημιουργίας ενός ευρωπαϊκού πόλου στις διεθνείς σχέσεις.

Πρωώθησε τη συνεργασία με τις ευρωπαϊκές χώρες που δεν επιδιώκουν την ενοποίηση και επιζητούν μια κοινή στάση Ευρωπαϊκής Ένωσης και ΗΠΑ. Οι δυνατότητες που παρείχαν οι συμφωνίες του Ελσίνκι για πρόοδο στις ελληνοτουρκικές σχέσεις απεμπολήθηκαν. Η λύση του Κυπριακού αντιμετωπίστηκε ως μία ενοχλητική και αποφευκτέα υποχρέωση. Τα Βαλκάνια μετατράπηκαν και πάλι σε γείτονες που μας επιβουλεύονται. Η Ελλάδα έπαψε να παρεμβαίνει στις εξελίξεις της Ένωσης και δεν μπορεί να αξιοποιήσει τις δυνατότητες που παρέχει η συμμετοχή της. Κατεύθυνση ήταν η όσο πιο αφανής παρουσία της χώρας.

Η επιμονή σε μια δήθεν «απογραφή» υπονόμωσε το κύρος της χώρας στην Ένωση. Ήταν μια πράξη μικροπολιτικής, αλλά και εμπάθειας που έδειξε στους εταίρους μας ότι η χώρα δεν μπορεί να έχει τη σοβαρότητα και τη συνέπεια που αρμόζει σε ένα σύγχρονο ευρωπαϊκό κράτος. Έδειξε, ότι η πολιτική της ηγεσία προτιμά να ασχολείται με τις εσωτερικές διαμάχες, είναι κοντόφθαλμη και αγνοεί τις συνθήκες της ευρωπαϊκής πολιτικής. Το κύρος είναι κάτι που κερδίζεται με κόπο και χάνεται εύκολα. Το κύρος δεν είναι μόνο ένα ζήτημα εικόνας της χώρας και άρα μικρής ουσιαστικής σημασίας. Το κύρος μιας χώρας μεταφράζεται σε συγκεκριμένα οφέλη. Χωρίς κύρος πας στις διαπραγματεύσεις με περιορισμένες απαιτήσεις και φεύγεις με ακόμα πιο περιορισμένα αποτελέσματα. Σταδιακά μετατρέπεται σε απλό παρατηρητή. Αυτό ακριβώς που συμβαίνει τώρα.

Την αρνητική εικόνα ιδιοτέλειας και προχειρότητας που σχημάτισαν στην Ένωση ενίσχυσαν και οι μεταγενέστερες κυβερνητικές κινήσεις, η αύξηση του ΑΕΠ κατά 25% χάρη σε ένα νέο τρόπο υπολογισμού και οι συνεχείς εξαγγελίες στο εσωτερικό, ότι «έρχονται παροχές» λόγω της επιτυχούς μείωσης των ελλειμμάτων. Η Ελλάδα υποβαθμίστηκε στην αντίληψη εταίρων. Βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο των νέων κρατών μελών, που παρουσιάζουν συνεχή προβλήματα προσαρμογής στις ευρωπαϊκές διαδικασίες λόγω «ιδιαιτεροτήτων» που δεν μπορούν να απαρνηθούν.

Η Νέα Δημοκρατία, αναζωπύρωσε με την απογραφή την κομματική αυθαιρεσία ως ένα διαχρονικό και ισχυρό παθογόνο χαρακτηριστικό του πολιτικού μας συστήματος. Και ένα μεγάλο μέρος της κοινής γνώμης σχημάτισε την πεποίθηση ότι το κράτος είναι ένα «μαγαζί» που το παραλαμβάνει και το διαχειρίζεται πότε το ένα κόμμα, πότε το άλλο με το δικό του τρόπο και τους δικούς του κανόνες.

Η πολιτική που ακολούθησε η Νέα Δημοκρατία οδήγησε στον ασφυκτικό περιορισμό των επενδύσεων, στη συρρίκνωση των κοινωνικών πολιτικών, στην αύξηση της φορολογίας και στην συμπίεση των εισοδημάτων. Ο ρυθμός ανάπτυξης μειώθηκε. Αν δεν υπήρχαν έργα και προγράμματα, που είχαν σχεδιασθεί από το ΠΑΣΟΚ θα ήταν ακόμη χαμηλότερος. Οι αρνητικές αυτές

εξελίξεις είχαν ως συνέπεια την αβεβαιότητα για τη σταθερότητα της οικονομίας και της περαιτέρω πορείας της. Η ελληνική οικονομία πέρασε και πάλι στην κατηγορία των οικονομιών, όπου είναι επιβεβλημένη ιδιαίτερη προσοχή και οι κυβερνητικοί χειρισμοί δεν γεννούν εμπιστοσύνη.

Οι μεταρρυθμίσεις για τις οποίες επαίρεται η κυβέρνηση σχεδιάστηκαν με κύριο κριτήριο την επιτυχημένη επικοινωνία. Η κυβέρνηση αδιαφόρησε για μια ουσιαστική πρόοδο στην αντιμετώπιση των θεμάτων. Αδιαφόρησε για τις αρχές της κοινωνικής δικαιοσύνης και της αναλογικής κατανομής των βαρών στα στρώματα του πληθυσμού. Το ασφαλιστικό των Τραπεζών λύθηκε σε βάρος των εργαζομένων. Η εθελουσία έξοδος των εργαζομένων στον ΟΤΕ επιβαρύνει το κοινωνικό σύνολο. Η διευθέτηση του χρόνου εργασίας οδήγησε κυρίως στον περιορισμό της καταβαλλόμενης στους εργαζόμενους αμοιβής για υπερωρίες προς όφελος των επιχειρήσεων.

Το κοινωνικό κράτος, το οποίο με προσπάθεια δημιούργησε το ΠΑΣΟΚ. θεωρήθηκε κατά τη διάρκεια της νεοδημοκρατικής διακυβέρνησης ως η κύρια αιτία δαπανών που δεν αποδίδουν και ως εκ τούτου πρέπει να καταργηθούν. Θεσμοί όπως η «Βοήθεια στο σπίτι», τα ΚΑΠΗ, το ΕΣΥ, τα ΚΕΠ αμφισβητήθηκαν. Πολλές μονάδες σε διάφορα νοσοκομεία και πολλά κέντρα υγείας υπολειπούνται λόγω της βραδύτητας κάλυψης των αναγκών

κενών θέσεων. Το ενδιαφέρον της για τις προσλήψεις στράφηκε αλλού, για παράδειγμα στους αγροφύλακες. Η κυβέρνηση ευνόησε με διάφορους τρόπους την αναδιανομή του εισοδήματος υπέρ των οικονομικά ισχυρότερων είτε μέσω φορολογικών ρυθμίσεων είτε με τις αυξήσεις των τιμών είτε με πενιχρές αυξήσεις μισθών και συντάξεων, που σε ορισμένες περιπτώσεις ήταν κατώτερες του πληθωρισμού για πρώτη φορά εδώ και πολλά χρόνια.

Ένα από τα πιο γνωστά κυβερνητικά συνθήματα υπήρξε «η επανίδρυση του κράτους». Ένας παρατηρητής, που θα ήθελε να αποτιμήσει την κυβερνητική προσπάθεια και θα αναζητούσε το σχέδιο επανίδρυσης, τα συγκεκριμένα βήματα, το χρονοδιάγραμμα, τα πρώτα αποτελέσματα θα διαπίστωνε την πλήρη ανυπαρξία προγραμματισμού και στόχων. Υπάρχουν μόνο εκείνα τα μέτρα εκσυγχρονισμού της διοίκησης που εφαρμόζονταν από την προηγούμενη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και χρηματοδοτούνται από την Ε.Ε.. Επανίδρυση δεν έγινε. Η κυβέρνηση επανίδρυσε το κράτος σε κατεύθυνση διαφορετική εκείνης που περίμεναν οι πολίτες. Υπονόμευσε συστηματικά το κύρος και την αξιοπιστία των θεσμών – από τις ανεξάρτητες αρχές, έως το σύστημα των Γενικών Εξετάσεων και από τα Ασφαλιστικά Ταμεία έως την Αστυνομία και την Πυροσβεστική Υπηρεσία. Τα σκάνδαλα των υποκλοπών, των απαγωγών των Πακιστανών και των ομολόγων, καθώς και τα σοβαρά

προβλήματα σε Αστυνομία και Πυροσβεστική Υπηρεσία οφείλονται στην αντίληψη ότι θεσμοί δεν υπάρχουν και ότι το κράτος είναι απλώς λάφυρο για βόλεμα των ημετέρων. Ιδίως στην περίπτωση των ομολόγων ο ίδιος ο κυβερνητικός και κρατικός μηχανισμός σχεδίασε κεντρικά ένα σύστημα για να πλουτίσουν στελέχη του, πράγμα που ποτέ άλλοτε δεν είχε συμβεί στη χώρα.

Η σημερινή κυβέρνηση ταυτίζει την έννοια της μεταρρύθμισης με τη μεταρρυθμιστική συνθηματολογία. Στην πράξη δεν κάνει απολύτως τίποτα. Όμως, κανείς δεν γίνεται μεταρρυθμιστής και εκσυγχρονιστής με τα λόγια. Η μεταρρυθμιστική υποκρισία, κύριο χαρακτηριστικό αυτής της κυβέρνησης, εκφράζει την αδυναμία της να αντιληφθεί τις ανάγκες της εποχής, το τι συμβαίνει γύρω μας και το τι πρέπει να γίνει στη χώρα. Θέλει να δείχνει ότι προχωρεί ενώ ταυτόχρονα επιδιώκει να συντηρεί, να αποκρούει τη μεταβολή, να προλαβαίνει την αμφισβήτηση του παγιωμένου που την εξυπηρετεί. Χάνουμε έτσι χρόνο. Χάνουμε ευκαιρίες. Και αδιαφορούμε για τους αυξανόμενους κινδύνους που ο χαμένος χρόνος και οι χαμένες ευκαιρίες περικλείουν. Ο εκσυγχρονισμός και η μεταρρύθμιση απαιτούν σκληρή και συστηματική δουλειά, διαρκή διάλογο με την κοινωνία και ολοκληρωμένο πολιτικό σχέδιο με σαφείς στόχους. Ο εκσυγχρονισμός είναι διαρκής αναγκαιότητα για κάθε κοινωνία. Και είναι βέβαιο ότι η Ελλάδα χρειάζεται πραγματικό εκσυγχρονισμό και όχι μια ακατάσχετη

διαχείριση εικόνας. Χρειάζεται μεταβολές και όχι μια εικονική πραγματικότητα μεταβολών.

Η συνεχής επίκληση του «πολιτικού πολιτισμού», αρχικά σκοπό είχε να ξεχαστεί η συμπεριφορά της Νέας Δημοκρατίας ως αντιπολίτευσης. Τότε η Νέα Δημοκρατία δεν είχε πρόβλημα να υβρίζει και να συκοφαντεί τους αντιπάλους της. Αργότερα ο πολιτικός πολιτισμός προβλήθηκε για να αυτοεπαινεθεί η κυβέρνηση για τις προσκλήσεις της προς στελέχη των άλλων κομμάτων και τη συμμετοχή σε εκδηλώσεις τους. Αλλά «ο πολιτικός πολιτισμός», όπου ύβρεις και φιλικές σχέσεις εναλλάσσονται κατά περίπτωση σύμφωνα με τις πολιτικές επιδιώξεις της στιγμής είναι μια ανενδοίαστη υποκρισία. Το μήνυμα προς τους πολίτες είναι: οι καπάτσοι εμπαίζουν τους αφελείς.

Αποτέλεσμα της κυβερνητικής στάσης είναι η γενικότερη ηθική απαξίωση του πολιτικού λόγου. Η διαδικασία προκήρυξης των εκλογών αποτέλεσε αποκορύφωμα ενός ανειλικρινούς και υποκριτικού πολιτικού χειρισμού.

Παιχνίδια εντυπώσεων, ισχυρισμοί που δημιουργούν σκόπιμη σύγχυση, κυνισμός και αδιαφορία έχουν άμεση επίπτωση στην αντίληψη του πολίτη για τη σοβαρότητα της πολιτικής και των πολιτικών. Ενισχύουν την πεποίθησή του ότι η πολιτική είναι

εμπαιγμός, κόλπα και έλλειψη ενδοιασμών. Γι' αυτό και ο πολίτης θεωρεί ότι δικαιούται να παραβλέπει τους οποιουσδήποτε κανόνες όταν έχει τη δυνατότητα. Η ηθική απαξίωση υπό τις συνθήκες αυτές δεν έχει τέλος.

Το αποτέλεσμα της όλο και μεγαλύτερης διάστασης μεταξύ λόγων και έργων είναι ότι οι πολίτες που αδιαφορούν πλήρως για την πολιτική είναι σήμερα περισσότεροι από ποτέ. Η απομάκρυνση της κοινωνίας από τα κοινά οδηγεί όμως σε μια κοινωνία που δεν ενδιαφέρεται να αλλάξει, δεν μπορεί να προχωρήσει στο μέλλον, οδηγεί σε μια κοινωνία φοβική και ευάλωτη στις εξωτερικές αλλαγές. Η επιστροφή και η εγκαθίδρυση της παλαιοκομματικής νοοτροπίας μεγεθύνει τον κυνισμό και την επιδίωξη του προσωπικού οφέλους χάρη σε πελατειακές σχέσεις. Είναι μια νοοτροπία που αποθαρρύνει και εμποδίζει την προσπάθεια για πρόοδο.

Στα χρόνια της διακυβέρνησης από το ΠΑΣΟΚ επιδιώξαμε να περιορίσουμε και να ανατρέψουμε οριστικά νοοτροπίες και συμπεριφορές υστέρησης. Επιδιώξαμε την δημιουργία μιας Ισχυρής Κοινωνίας. Κι όταν λέγαμε «Ισχυρή Κοινωνία» δεν εννοούσαμε μόνον μια κοινωνία με περισσότερη ευημερία, αλλά και μια ενεργό και ώριμη κοινωνία πολιτών, που εγκαταλείπει την προσκόλληση στον κομματισμό και τον ατομισμό. Μια ενεργό κοινωνία που αναπτύσσει σύγχρονη συλλογική συνείδηση και

διαμορφώνει ενεργά ένα νέο πρόσωπο, ένα νέο χαρακτήρα και μια νέα θέση στον κόσμο για την Ελλάδα, για την οικονομία, για τον κάθε πολίτη ξεχωριστά.

Το πλέον ανησυχητικό είναι ότι έχει αυξηθεί ο βαθμός διακινδύνευσης σε όλα τα επίπεδα. Οι χειρότερες ζημιές και καταστροφές γίνονται απροσδόκητα και απροειδοποίητα. Οφείλονται όμως σε λάθη που συσσωρεύονται αθόρυβα, αργά και σταθερά. Η καταστροφή της Πελοποννήσου και της Πάρνηθας και η δραματική επιβάρυνση της ατμόσφαιρας μέσα στην οποία ζει και εργάζεται σχεδόν ο μισός ελληνικός πληθυσμός έγινε μέσα σε λίγες μέρες. Οφείλεται όμως στην σταδιακή εγκαθίδρυση μιας αρνητικής νοοτροπίας που διάβρωσε όλες τις υγιείς δομές και αργά, σταθερά και αθόρυβα απενεργοποίησε τις αυξημένες δυνατότητες και την υψηλή επιχειρησιακή αποτελεσματικότητα που είχε αποκτήσει η Πυροσβεστική Υπηρεσία μετά από πολύ κόπο και χρόνο. Το άσχημο είναι ότι αυτή η αρνητική και επικίνδυνη νοοτροπία απλώνεται αυτά τα χρόνια σε όλο το φάσμα της διοίκησης, σε τομείς επιτελικούς, νευραλγικούς, καθοριστικούς για το μέλλον της χώρας και των πολιτών.

Το μήνυμα που στέλνει η ίδια η πραγματικότητα είναι σαφές: Η Ελλάδα πρέπει να αλλάξει πορεία το ταχύτερο. Η πολιτική δεν είναι ένα καλοσχεδιασμένο σύνολο υποσχέσεων που δεν εκπληρώνονται. Δεν είναι, δεν πρέπει και δεν μπορεί να είναι η

συστηματική καλλιέργεια της πλάνης. Η προκοπή του πολίτη, του νέου, του επαγγελματία δεν γίνεται με εντολές από υπουργικά και κομματικά γραφεία. Ο ικανός και δραστήριος προοδεύει χάρη στη δική του δουλειά. Η οικονομική και κοινωνική πολιτική δεν υποκαθιστά την ατομική προσπάθεια. Είναι αυτή όμως που διαμορφώνει το πλαίσιο μέσα στο οποίο η ατομική προσπάθεια μπορεί να αποδώσει καρπούς.

Σύντροφοι, συντρόφισσες,

Το πρόγραμμά μας αναδεικνύει ως στόχο τη δίκαιη κοινωνία, την κοινωνία η οποία εξασφαλίζει στους πολίτες ίσες ελευθερίες και δυνατότητες, περιορίζει τις ανισότητες και μάχεται τις διακρίσεις. Η πραγματοποίηση αυτού του στόχου προϋποθέτει τόσο τη συνεχή επίτευξη ανώτερων επιπέδων ανάπτυξης και ικανότητας, ώστε να υπάρχουν οι αναγκαίοι πόροι, όσο και την αύξηση μιας δίκαιης ευημερίας.

Συντρόφισσες, σύντροφοι,

Ένα πρώτο και σημαντικό στοιχείο της προσπάθειάς μας είναι η οικονομική πολιτική με στόχο τη συνεχή βελτίωση όλων των όρων για μεγαλύτερη ανταγωνιστικότητα και ανάπτυξη, αλλά με παράλληλη μέριμνα για μεταφορά των ωφελειών σε

εργαζόμενους και σε κοινωνικά αδύναμα κοινωνικά στρώματα. Ανάπτυξη και κοινωνική αναδιανομή σε υγιείς οικονομικές βάσεις ήταν το στοιχείο που εξασφάλισε την πολιτική και κοινωνική μας δυναμική από το 1994 μέχρι το 2004. Μοχλός της ανάπτυξης είναι οι διαρθρωτικές αλλαγές στην εκπαίδευση, στην οργάνωση της αγοράς, στην στήριξη της απασχόλησης.

Η αύξηση απασχόλησης είναι μείζων στόχος και με αξιοποίηση κάθε διαθέσιμου εργαλείου. Με αποτελεσματικές πολιτικές και όχι πολιτικές που δαπανούν χωρίς να παράγουν αποτέλεσμα. Η απασχόληση πρέπει να είναι αποτέλεσμα ανάπτυξης και όχι κομματικών διορισμών στο δημόσιο που παράγουν ελλείμματα, κοινωνική δυσφορία, αναποτελεσματικότητα και εξάρτηση από τους κρατικούς μηχανισμούς.

Η δημοσιονομική πολιτική πρέπει επιτέλους να απαλλαγεί από το δίδυμο των ταχυδακτυλουργιών και της διαφθοράς που ζούμε. Με συνέπεια και ρεαλισμό πρέπει να αλλάξουμε πορεία για να μη ζούμε πια τους εφιάλτες της ακρίβειας, της ανισότητας, της συλλογικής μιζέριας, των κακών συλλογικών υπηρεσιών σε κάθε τομέα. Για να έχουμε επιτέλους αυξανόμενους πόρους για κοινωνική δικαιοσύνη.

Η σύγκλιση με τις άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι μια έννοια που περιγράφει την πορεία που πρέπει να ακολουθήσουμε. Πρέπει να πάρουμε πρωτοβουλίες που θα μεταβάλουν θεσμούς και διαδικασίες, ώστε η κοινωνία μας «ως σύστημα» να εξασφαλίσει δυναμισμό και ικανότητα να αντιμετωπίσει τις προκλήσεις του νέου περιβάλλοντος, υπό συνθήκες αντίστοιχες με εκείνες που ισχύουν στις ανεπτυγμένες χώρες της Ένωσης.

Η χώρα χρειάζεται πολύ περισσότερες δυνάμεις από όσες έχει σήμερα και αυτές πρέπει να αναπτύξει. Υπάρχουν άλλοι που έχουν προωθήσει περισσότερο από μας τη δίκαιη κοινωνία, υπάρχουν χώρες με λιγότερη φτώχεια, λιγότερες κοινωνικές διακρίσεις, περισσότερη ευημερία και περισσότερες ελευθερίες. Μπορούμε να διαλέξουμε πρότυπα, δρόμους, αλλά επιτακτικό είναι να μην μένουμε πίσω σε απόσταση, υποχρεωμένοι να παρακολουθούμε με όλο και λιγότερο περιθώριο δυνατοτήτων.

Η κοινωνική πολιτική είναι βασικός πυλώνας της πολιτικής μας και όχι παρεπόμενη ή συγκυριακή παρέμβαση. Γι' αυτό κατά την περίοδο 1996-2004 αυξήθηκαν θεαματικά οι κοινωνικές δαπάνες από την κυβέρνησή μας και έφτασαν τον ευρωπαϊκό μέσο όρο. Η ισχυρή κοινωνική στήριξη βοηθάει τα άτομα να απαλλαγούν από φόβους και απελευθερώνει τη δημιουργικότητά τους, συντελώντας έτσι στην ανάπτυξη.

Η «οικονομία της γνώσης» είναι πρωταρχική επιδίωξη της αναπτυξιακής προσπάθειας. Η Ελλάδα δεν μπορεί μόνο με το χαμηλό κόστος εργασίας και την απλή εκμετάλλευση των φυσικών πόρων να ανταγωνιστεί τις άλλες χώρες. Χρειάζεται να αποκτήσει ειδικές γνώσεις και ικανότητες για να συνδεθεί με τα παγκόσμια δίκτυα παραγωγής. Για να επιτευχθεί αυτό χρειάζονται δραστικές αλλαγές στην εκπαίδευση, ιδιαίτερα στην τριτοβάθμια, στο ερευνητικό σύστημα, καθώς και στις επιχειρήσεις ώστε να εισαγάγουν καινοτομίες. Όσο πιο γρήγορα απομακρυνθούμε από τα πρότυπα υποανάπτυξης, μιζέριας και μορφωτικής καχεξίας τόσο περισσότερες δυνατότητες θα δημιουργήσουμε για τη χώρα.

Φίλες και φίλοι,

Η αίσθηση της μεγάλης πλειοψηφίας των πολιτών είναι ότι η γνώμη τους μετρά μόνο κάθε τέσσερα χρόνια στις εκλογές. Στο ενδιάμεσο διάστημα κανείς δεν ενδιαφέρεται να τους ακούσει.

Με το ΠΑΣΟΚ θα αναζητηθούν καινούργιοι θεσμοί λειτουργίας της πολιτείας, νέοι τρόποι εκπροσώπησης και συμμετοχής των πολιτών που να επιτρέπουν την σύμπραξη τους στην διαμόρφωση αλλά και στην εφαρμογή των πολιτικών. Θα υιοθετήσουμε περισσότερες διαδικασίες διαβουλεύσεων,

ακροάσεων και δημοσίων συζητήσεων, ώστε να εξασφαλίζουμε την ευρύτερη δυνατή νομιμοποίηση αλλά και μεγαλύτερη αποδοχή των λαμβανομένων αποφάσεων. Θα προχωρήσουμε στην ανάθεση συγκεκριμένων αποστολών αλλά και μονιμότερου έργου στην κοινωνία των πολιτών, στις διάφορες οργανώσεις και στις πρωτοβουλίες της που την συγκροτούν και μάλιστα σε όσο το δυνατόν περισσότερους τομείς. Ζητούμενό μας είναι η **«συμμετοχική δημοκρατία»**.

Όσα συμβαίνουν σήμερα είναι μια ισχυρή παρότρυνση σε μας όλους να αντιδράσουμε. Η Ελλάδα μπορεί ξανά να βρει το θάρρος, την ικανότητα και τον βηματισμό της στον σύγχρονο κόσμο. Μπορούμε να πετυχαίνουμε το μέγιστο αντί να αρεσκόμαστε στο ελάχιστο και να το παρουσιάζουμε ως δήθεν «επιτυχία». Η Ελλάδα και ο ελληνικός λαός μπορεί και πρέπει να σταματήσει να είναι όμηρος της εικόνας, του κούφιου λόγου, της ανικανότητας και της πολιτικής ακινησίας.

Η ψήφος μας στις εκλογές δεν είναι ποτέ ουδέτερη και ποτέ χωρίς σημασία. Η απομάκρυνση της Νέας Δημοκρατίας από την κυβέρνηση θα συμβολίσει την κατηγορηματική απόρριψη της επιστροφής στο χτες και θα αποτελέσει την κυριότερη προϋπόθεση για μια Ελλάδα που προχωρά με ασφάλεια, με σχέδιο και με αυτοπεποίθηση στο μέλλον.

Υπό την καθοδήγηση του Γιώργου Παπανδρέου μπορούμε να μπαίνουμε αγωνιστικά, συσπειρωμένοι στην τελική ευθεία. Να γυρίσουμε σελίδα. Μπορούμε. Μπορούμε να προσφέρουμε στην Ελλάδα και στην ελληνική κοινωνία αυτό που πράγματι έχει ανάγκη. Ας παλέψουμε γι' αυτό. Αξίζει. Η νίκη στις 16 Σεπτεμβρίου θα είναι δική μας, θα είναι του ΠΑΣΟΚ.

Υπάρχουν μερικά θέματα ιδιαίτερα σημαντικά για τον Πειραιά. Η μελλοντική κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ πρέπει να σκύψει με αποφασιστικότητα σε αυτά και γνώμονα την εξυπηρέτηση των πολιτών και όχι την εξυπηρέτηση επιχειρηματικών συμφερόντων, με κριτήριο την καλύτερη ποιότητα ζωής, με επιδίωξη την αναμόρφωση της πόλης ώστε να γίνει πιο λειτουργική και τη βελτίωση του περιβάλλοντος.

Αναφέρω μερικά παραδείγματα:

- Η αναμόρφωση των εναπομεινάντων ελεύθερων χώρων της περιοχής, όπως είναι το οικόπεδο της πρώην ΧΡΩΠΕΙ.
- Η ανάπτυξη της λιμενοβιομηχανικής ζώνης Δραπετσώνας Κερατσινίου.
- Η δημιουργία ενός ολοκληρωμένου δικτύου μεταφορών και συγκοινωνιών. Θυμίζω ότι η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας καθυστερεί την πρόοδο των σχετικών έργων.
- Η οριστική λειτουργία του Κέντρου Επεξεργασίας Λυμάτων στην Ψυτάλλεια.
- Η ανακαίνιση του Δημοτικού Θεάτρου.
- Η μεταστέγηση του Πανεπιστημίου Πειραιά ώστε να καλύπτονται πλήρως οι ανάγκες του.
- Το νέο Δικαστικό Μέγαρο.
- Η ανάδειξη των Αρχαιολογικών Χώρων του Πειραιά.
- Και βεβαίως περισσότερες κοινωνικές υποδομές όπως βρεφονηπιακοί σταθμοί, ολοήμερα σχολεία και νηπιαγωγεία, αθλητικές εγκαταστάσεις.

Αυτό είναι η απάντησή μας σε ενέργειες, όπως εκείνη της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας που αποφάσισε να κλείσει τον παιδικό σταθμό στο Παπαστράτειο δημιουργώντας έντονο πρόβλημα στην τοπική κοινωνία.